

AYNADAKİ ÇATLAKLAR

Zeliha Tamer Uçar

- Berberin gözünün içindeki zifirî kuyuda şeytani bir ışık çaktı. Ürk-tüm. Olamaz, bu bir göz yanılması diye düşündüm. Dükkânın orta-sına kadar girmiş bulunmasak arkama bakmadan kaçıp giderdim. “Yanlar kısa önler uzun kalsın amcası!” deyip utana sıkıla dükkânın en kuytu köşesine geçtim. “Ne o, altın dişi mi var bu adamın? Bu de-virde altın diş mi kaldı. Fesuphanallah!” diye kendi kendime söylen-dim.

Oldum olası kahvehane önlerini, berber camekânlarını karanlık so-ğuk mağara girişlerine benzetir, ürkerim. Beş yaşındaki oğlumun saç tıraşını yaptırmak için ilk defa bir berberin kapısından içeri adım atarken ökseye tutulmuş bir güvercin kadar korkaktım. Ney-se ki berber ve çırağından başka kimse yoktu içeride. Oğlanı koltu-ğa oturttum, bir gölge gibi kuytudaki bir sandalyeye iliştim. Dar ve uzun dükkânın bir duvarı boylu boyunca ayna kaplıydı. Aynadan ar-kamdaki duvarda asılı olan arabesk müzik sanatçılarının posterlerini süzdüm bir müddet. İlk gerginliği atıp oturduğum koltukta arkama yaslanınca eski bir teypten Müslüm Gürses’in sesinin yükseldiğini fark ettim. Berber çırağı, önlüğü oğlanın boynundan geçirirken kafa-sını sağa sola sallayıp “İii-ti-raaa-zııııı vaaaar,” sözlerini tekrarlaya-rak şarkıya eşlik ediyordu. Çırak önlüğün eteğini aşağı kadar sarkıttı. Bir şişeden su püskürtüp saçları taradıktan sonra camekânın önünde dikilen berbere “Hazır usta!” diye seslendi. Şimdi sahne alma sırası berberdeydi. Çırak tezgâhın üzerinden tarak ve makas seçti. “Buyur usta!” diye uzatarak bir iki adım geriye çekildi. Berber saçı tekrar taradı. Saçın ensedeki ve yanlardaki bitiş çizgilerini tarakla kontrol etti. Bir mühendis dikkatiyle hesaplamalar yapıyordu sanki. “Şekle girmesi için epey kısaltmak gerekecek.” diye mırıldandı. Benim oğ-lanın “Anne, kısa saç sevmem!” diye seslenmesiyle berberle aynada göz göze geldik. Gevşek bir sesle “Abla havalar sıcak yanları ve arkayı

epey kısaltalım mı? Pişmesin çocuk.” dedi. Oğlum “İstemem anne!” diye mız-mızlanınca sesime çeki düzen vererek “Çok kısaltmayın. Çocuğun isteğini yapın.” deyip içeriyi incelemeye devam ettim. Aynanın önü çerçici dükkânıydı. Tezgâhın üzerine; birkaç çeşit saç fırçası, farklı büyüklükte makaslar, usturların yan yana dizildiği siyah bir tabla, birkaç şişe tıraş losyonu, bir jöle kutusu, saç spreyi şişesi sıralanmıştı.

Aynanın sağ alt köşesindeki, suratı dört yana ayıran, çatlaklar dikkatimi çekti. Sırtı bana dönük, makas şıkırtılarından işiyle meşgul gibi görünen berber aynaya gözünü dikmiş beni süzüyordu. Kapıdan girdiğimde gördüğüm şeytani ışık berberin gözündeki kuyunun içinden bana göz kırptı. İçimdeki korku büyüdü, büyüdü, büyüdü. Aynaya yansıyan kuyunun içinden bir el uzanıp beni çekiverdi.

Aniden kendimi doğduğum köy meydanında buldum. Saniyeler içinde elim, ayağım, bedenim küçülüyordu. Kıyafetlerimin içinde kaybolmuş saç örgülü küçük bir kızdım artık. Çocuk mezarına dönüşmüş ayakkabılarımı sürükleye sürükleye yürümeye çalıştım. Kahvehanenin önündeki tahta iskemlelere oturmuş, baykuş bakışlarla beni gözleyen karartıların arasından korkarak geçtim. Yol beni tek göz pencereyi yıkık dökük bir dükkânın önüne getirdi. Paslanmış tabelanın üzerinde “Berber Hayrettin” yazıyordu. Tabelanın sağ alt köşesindeki boyası yarı yarıya dökülüp silikleşmiş “Diş Çekilir” yazısını okumaya çalışırken arkadan vurulan bir tekme beni berber dükkânının içine savurdu. Ayakkabılarım ayağımdan sağa sola fırladı. Beton döşemenin soğuğu çıplak ayaklarımdan bedenime işledi. Dükkânın tek göz penceresinden sızan ölgün gün ışığı uçuşan toz bulutuna fener tutuyordu. Loş, soğuk bir mağaraya benzeyen dükkânın tavanından sarkan ampul yanıp söndü. Bir insan silueti dükkânın içine doğru aktı. Gözüm karanlığa alışınca içeride bir berber koltuğu, tezgâh, tezgâhın önünde sırtı bana dönük iri yarı bir adam, duvarda suratı dört yana ayıran çatlak bir ayna olduğunu fark ettim. İki duvar arasına çekilmiş ipten sarkan havlulardan düşen su damlaları odanın kara betonuna vurdukça çıkan şıp şıp şıp sesleri odanın sessizliğini deliyordu. Islak havlu, tütün kolonyası karışımı kesif koku midemi kaldırdı.

Adam arkasını döndü, sertçe “Koltuğa otur,” dedi. Korkuyla titredim. O andan sonra kapana kısılmış bir fareydim, çaresiz denileni yaptım. Sağ omzunda asılı gri havluyu ucundan tutup çekti, silkeleyerek boynuma taktı. Tezgâhın üzerindeki kerpeteni alarak üzerime abandı. “Aç ağzını,” diye kükrerken altın dişi parladı. Korkudan sadece başımı sallayabildim, denileni yaptım. Paslı kerpeteni ağzıma soktu, çürük dişimi kanırta kanırta çekti. Kerpetenin ucunda sallanan çürük azı dişimdi. Acı kan tadı midemi bulandırdı. Ağlamaya başladım. Hayrettin dişi üzerime attı, kerpeteni koymak için tezgâha dönmüştü ki bir anlık boşluğundan yararlanıp aynanın içine atlayıverdim.

Siyah bir gölge bedenime aktı. Üstümü başımı düzelttim, ayaklarıma baktım, çıplaktı. Aşağı eğildim, ayakkabılarım sağa sola fırlamış sandalyenin altındaydı. Fark ettirmeden giydim ayakkabılarımı. Dilimi ağzımın içinde gezdirdim. Sol alt azı dişim yerinde yoktu. Kaçarken üzerimden yere fırlayan dişimin sesi kuyuya atılan bir taş gibi kulağımda yankılandı.

Makas şıkırtısıyla irkildim. Berberle aynada göz göze geldik. “Tıraş bitti abla.”